

17.09x14.06	1	2	עמוד	כותרת	הארץ -	23/06/2023	86591457-5
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790							

קרולינה לנדסמן

התפרקות מדינת ישראל

מה שקורה היום. חמש שנים עברו מאז אושר חוק הלאום. מיד עם אישור החוק המכוער, שעיגן עליונות יהודית, הפנה גב לברית עם הדרוזים וטרק את דלת בפני המיעוט הערבי, נשא נתניהו את הנאום שאולי היה המופרך ביותר שלו מעודו: "זהו רגע מכונן בתולדות הציונות ותולדות מדינת ישראל. 122 שנה אחרי שהרצל פירסם את חזונו קבענו בחוק את עקרון היסוד של קיומנו".

כפתוס של מי שלכל הפחות הכריזו על הקמת מדינת ישראל, נתניהו והקואליציה שלו (ובה גם חברים כזאב אלקין, מירב בן ארי, נפתלי בנט ויפעת שאשא-ביטון) למעשה הסיטו את ישראל מצי-רה. בד בבד פחות או יותר נפסק המו"מ עם הפלסטינים. את הדיון בזכות ההגדרה העצמית הפלסטינית המירה ישראל בחקיקה עודפת של הגדרה עצמית מחודשת לעם היהודי. לאחר מכן התגלה שזו היתה יריית הפתיחה של קריסתה הפנימית.

הגורם המאחד שלכאורה מנותק מפוליטיקה ותמיד הצליח, איכ"ש, צוץ מעל המתחים הפנימיים, נפגע.

כל התפרים בחברה נפתחו, ההיררכיות של הסדר החברתי "הישן" נופצו, אך איש אינו מציג תוכנית בנייה לסדר חברתי חדש. כי מי בדיוק יעשה זאת, הגאון רוטמן? חוזה מדינת האפ"רטהייד בצלאל סמוטריץ? יריב לוי? איתמר בן גביר חסר התועלת? אין לימין אף אחד.

זה לא התחיל ברפורמה המ'שפטית וזה לא ייגמר עם "גנני" וזה". מצד אחד בנימין נתניהו הוא סיבת כל הסיבות, ומצד אחר גם סימפטום של מחלה תורשתית שמונעת מאתנו להיות רייבונים, בלי פתק מהרופא, בלי תעודת נכה, בלי נסיבות מקילות לניצולי שואה. עם ככל העמים, מדינה ככל המדינות.

ובכל זאת, על הרצף בין "זה פשוט בטבע שלנו" לבין "זה הכל 'הרפורמה'" יש ציון דרך דרמטי שאי אפשר לנתקו מכל

למעשה מחוץ לחוק הישראלי. אם רוטמן צודק, והשדרה המרכזית של החברה שמיוצגת בקפלן מסוגלת לפתח אל החוק הישראלי, אל המוסדות הישראליים ואל צה"ל יחס דומה למה שמפגינים הפוגרומיסטים בשטחים, חים, המצב גרוע הרבה יותר ממה שהפרצוף שלו משדר. משילות? משחקים אותה שריף על הערבים והבדואים? מקשקשים על ריבונות בשטחים? הם מאבדים את תל אביב.

ההשוואה שלו דמגוגית, אבל יש בה מן האמת במובן שלא משנה לאן מפנים את המבט, נתקלים במופעים שונים של אותו דבר: התפרקות מדינת ישראל. האלימות ביישובים הערביים, המחאה בקפלן, הפוגרומים בשטחים, מחאת הדרוזים, מופעי הגזענות באצטדיון טדי, הכל בועה הממשלה — בדיחה. הכנסת — קרקס. מערכת המשפט — על המוקד. התקשורת — ריאליטי טי.וי. המשטרה — קורסת תחת הנטל. אפילו צה"ל, כור ההיתוך,

רו"ר ועדת החוקה של הכנסת, ח"כ שמחה רוטמן, השווה את מול בין המתנחלים שמתפרעים בשטחים למפגינים שחטמו כבשים בתל אביב. רוטמן הוא דמגוג זול, שמנסה לטשטש את שחרור שסתום הפוגרומים של פורעי החוק המתנחלים בשטחים (ולאיש בישראל אין גרם של עוצמה מהסוג שדרוש כדי להחזיר את השדה הזה לבקבוק) באמצעות יצירת סימטריה כוזבת בינם ובין שומרי החוק המוחים בקפלן.

אני לא כופרת באפשרות של התפרצות אלימה במחנה השמאל, בוודאי ובוודאי כל זמן שיימשכו תהליכי ההתפרקות הפנימיים. אבל זו עדיין אפשרות היפותטית, שיש להיוהר מפניה אם רוצים למנוע פריצה של מלחמת אורחים (או לעודד אותה, תלוי את מי תשאלו). אבל אי אפשר להעמיד אותה בשורה אחת עם האלימות הממשית והעקבית בימין, השיטתית או הספונטנית, קל וחומר בקרב המתנחלים אשר חיים הלכה